

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΩΡ

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΞ

Βγαίνοντας από την πόλι από την μεσημβρινή πόλι μπαίνει κανείς σ' ένα δρόμο που τσολιζούν μαύρα κυπαρίσσια και άθλια παληόσιπτα. Ο δρόμος αυτός καταλήγει σε μια πλατεία από την όποια αρχίζουν διάφοροι δρόμοι· ένας απ' αυτούς, δεξιά, καταλήγει στο νεκροταφείο.

Τα χαμόσιπτα του δρόμου εκείνου ήταν τὰ περισσότερα άποθνης κυρελιών και ταβέρες. Σε μια από αυτές τις τρώγλες κατοικούσε ή οικογένεια του μάρμπα - Μπρούνο, δηλαδή αυτός, ή γυναίκα του και ή κόρη του, ένα κορίτσι έφτά χρονών.

Ο μάρμπα - Μπρούνο έκανε όλες τις δουλειές που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος με πολλή δύναμη και με λίγο μυαλό. Έκανε τόν χαμάλη, τόν χτίστη, τόν περιβολάρη, τόν σκαφτιά, και πάντοτε κατώρθωνε να κερδίσει το ψωμί του.

Ήταν άπότομος και σιωπηλός, τó εναντίον δηλαδή της γυναίκος του που μιλούσε και φώναζε και μάλλον άδιάκοπα.

Πρός τó παρόν έκαμε ένα τραγικό επάγγελμα· ήταν οδηγός νεκροφόρου κάρρου. Όχι νεκροφόρας, αλλά πραγματικού κάρρου που χρησιμοποιε για τή μεταφορά τών πτωμάτων στο νεκροταφείο. Στην πόλι υπήρχε έπιδημία χολέρας και οι ένταφιαμοί έγίνοντο «χονδρικά» σε όλες τις ώρες της ημέρας και τής νύχτας.

Ο μάρμπα - Μπρούνο ήταν άνθρωπος άεστος και άπότομος στους τρόπους, κατά βάθος όμως είχε καλή καρδιά, άντιθέτως προς τήν γυναίκα του που ήταν κακή και σκληρή. Αυτό μπορούσε να τó καταλάβη κανείς περνώντας τó βράδυ από τó σπίτι του Μπρούνο, όταν ή μικρή επέστρεφε στο σπίτι, αφού είχε γυρίσει όλη τήν ημέρα τούς δρόμους ζητώντας έλεημοσύνη. Ποτέ ή μητέρα δέν ήταν εύχαριστημένη από τó ποσό που σόναζε ή μικρούλα, ή Πιγκάχα, όπως τήν έλεγαν. Και όταν ο πατέρας δέν ήταν εκεί, τó μάλωμα δέν έτελειωνε χωρίς έυλο.

Αυτό συνέβαινε όταν δέν ήταν εκεί ο Μάρμπα - Μπρούνο, που όταν μια μέρα είδε τή γυναίκα του να διαγκώνη τó παιδι γιατί δέν είχε φέρει τίποτα, τής έδωσε μια τóση δυνατή γροθιά ώστε ή γυναίκα κούλιστηκε χάμο κι έμεινε άναίσθητη για πολλή ώρα.

Κουρασμένος, από τή εργασία τής ημέρας και πολλάκις τής νύχτας ο Μπρούνο επέστρεφε στο σπίτι και παρηγοριόταν βάζοντας τήν μικρή στα γονατά του και ξεκουραζόταν μένοντας ώρες άκίνητος χωρίς να μιλή, κτυπάζοντας τήν μικρούλα και χαιδεύοντας τή μαλλιά τής. Τίποτε δέν τής έλεγε, διότι δέν εύρισκε λόγια. Η μ κρούλα τόν κτύπαζε και τόν φιλούσε, καταλαβαίνοντας χωρίς να μιλή.

Η αλήθεια ήταν ότι εκτός τής άγάπης εκείνης ή Πιγκάχα ήταν τó σήριγμα του σπιτιού, γιατί κατόρθωνε να φέρει περισσότερα χρήματα κι από τόν πατέρα τής στο σπίτι. Δέν ήταν παράξενο. Γιατί όσο κι αν ήταν μαυρισμένη από τόν ήλιο, ξεπόλητη και άκαθαρή, ήταν χαριτωμένη. Τά μάτια τής ήταν γαλάζια σαν ούρανο και ή φωνή τής, διαπερατική και γλυκιά, έπαιρνε πονετικούς φθόγγους που συγκινούσαν τούς διαβάτας. Όταν είχε μαζέψει μια πεσέτα σε πεντάρες, πήγαινε τρέχοντας στο σπίτι, από φόβο μήπως τής τó κλέψουν και έπειτα ξεανάβγαινε στο δρόμο.

Και μια μέρα οι φόβοι τής μητέρας τής πραγματοποιήθηκαν· τής έλεψαν τά χρήματα που είχε μαζί τής. Η Πιγκάχα επέστρεφε από τόν μεγάλο δρόμο· ήταν άπογευμα. Ψυχή δέν φαινόταν σ' όλο τόν δρόμο, παντού ήρεμία και σιγή θάνατου.

Μακριά μόνο φαινόταν ένα κάρρο, τó κάρρο του πατέρα τής που μετέφερε τά πτώματα τών χολερισμένων. Η Πιγκάχα τó κτύπαζε με φόβο. Έξαφνα όμως ένας άνθρωπος ψηλός και σωματώδης τήν έφώναζε με τó όνομά τής. Είχε παγώσει.

— Πιγκαχούλα, είλε ο άνθρωπος βγάινοντας τó κασκέτο του και παρουσιάζοντάς το στη μικρούλα, είψε έδώφα λεπτά που κρατά, πήγαινε απ' εκεί που ήθελε και πρόσεξε μήν πής σπίτι σου ότι μούθωσες τά χρήματα που κρατούσες... Άκουσες; Πρόσεχε!

Και λέγοντας αυτά προχώρησε στη μικρούλα και τήν κτύπαζε με τέτοιο τρόπο ώστε τής πάγωσε τó αίμα.

Η Πιγκάχα άνοιξε τó χέρι όπου κρατούσε τά χρήματα, τυλιγμένα μέσα σ' ένα κομμάτι. Τά νομίσματα έπσαν μέσα στο κασκέτο. Όχι μόνο στο δρόμο και μόνη, αλλά παντού φοβόταν έκείνον τόν άνθρωπο· ήταν ο Γάντζος, ένας παληοκόμορο, ένα θηρίο, που δέν συγκινόνταν παρά μόνο μπροστά σ' ένα ποτήρι κρασί. Τήν ημέρα εκείνη δέν είχε πιη και είχε ανάγκη να μεθύσει.

Ο Γάντζος εκράτησε τά χρήματα και τράβηξε ίσα στην ταβέρα... Άλλά γρήγορα ξαναγύλισε για μια στιγμή.

Η Πιγκάχα, βλέποντάς τον να φεύγει, δέν έφοβόταν πιά... Σκεπτόταν τή είχε κέρσει ήταν άργα και δέν προλάβαινε να ζητιανέψει άλλα... Έβλεπε μπροστά τήν μητέρα που όμοιασε με σηκωμένα τά νύχια. Πέλυ καλά έξυψε ή Πιγκάχα τά άξια είχαν εκείνα τά χρήματα, ο πατέρας τής δούλευε όλη τήν ημέρα για να κερδίσει άλλα τόσα. Κάποια άξια θά είχαν τά χρήματα, αφού γινόταν γι

αυτά τόσους λόγους στο σπίτι. Η παιδική καρδιά τής επαναστάτησε για τήν κτηνώδη εκείνη επίθεση και άρχισε να τρέχει κατά τó σπίτι τής φωνάζοντας δυνατά :

— Μ' έκλεψε ο Γάντζος! Μ' έκλεψε ο Γάντζος!

Ένα δυνατό χτύπημα τήν άνάγκασε να διακόψη τις άπελπιστικές τής φωνές.

Σε λίγη ώρα ο Μπρούνο έβγαინε από τó νεκροταφείο με τó κάρρο άδειανό και επέστρεφε στο σπίτι του, βρήκε τήν μικρή πληγωμένη και τήν γυναίκα του έξω φρενών :

— Τήν έκλεψαν, τήν φοβιτάρα! Και τήν χτυπήσαν κι' όλες...

Η μικρή όμως είχε συνέλθει· τής έπλυναν τήν πληγή με έυδι και νερό· πονούσε όμως πολύ.

Εκείνο τó βράδι ή έπιδημία είχε κέρσει θραύσι· ο Μπρούνο δέν είχε σταματήσει στιγμή. Άφρησε τήν πληγωμένη και ξαναγύρισε στην πόλι να μαζέψει πτώματα. Βγήκε. Έξω τόν περιέμενε ένας χωροφύλακας που κρατούσε έναν κατάλογο κι' ένας μ ό ρ τ η που τόν βοηθούσε για να φορτώνη τούς νεκρούς στο κάρρο.

Στεκόταν μπροστά στις πόρτες· ο χωροφύλακας έγραφε, αυτοί φόρτωναν. Φόρτωναν τά κομμά, τά πετούσαν σαν μπουλά.

Ο χωροφύλακας έδωσε μια σημείωση για τόν προϊστάμενο του νεκροταφείου με τόν αριθμό τών πτωμάτων που είχαν φορτωθή. Ο Μπρούνο είχε φορτώσει έξι, μερικους γυμνούς, μαύρους και τεμπωμένους.

Τράβηξε κατά τó κοιμητήριο, οδηγώντας τά άλογα. Πότε-πότε γυνούνε και κτύπαζε τούς πεθαμένους που χορηληδούσαν μέσα στο στενό κάρρο, που χτυπιόταν και τάραιαν όταν τó κάρρο περνούσε επάνω από καμιά γούβα του δρόμου.

Η νύχτα είχε φθάσει. Έπάνω στο γκριζό ουρανό ζωγραφίζονταν σαν μαύρα σχήματα ή σιλουέτες τών κυπαρισσιών που φύλαγαν τήν αιωνία άνάπαση τών νεκρών.

Τό νεκροταφείο ήταν άνοιχτό· μέρες τώρα δέν έκλεινε ποτέ. Τό κάρρο μπήκε· έξέψρε τά άλογα. Ο Μπρούνο έδωσε τόν κατάλογο σ' ένα νεκροθάφτη· ξεφόρτωσαν. Ο νεκροθάφτης όμως διαμαρτυρήθηκε :

— Έδώ εινε πέντε κεφάλια και ο κατάλόγός σου λέει έξι!

— Τι; Τι; ρώτησε ο Μπρούνο.

— Εινε σου λέω πέντε... Νά, μέτρα!

— Διάβολε... Μούκλεψαν τόν άλλο;ει;

— Μπορεί και να σουψυγε. Λίγοι μάζ ήρθαν ζωντανοί; Έφυγε... Άμ τι ήθελες, να σε ρωτήση;

— Θά μούλεσε στο δρόμο, είλε σκεπτικός ο Μπρούνο.

— Έγώ δέν ξέρω... Θέλω έναν πεθαμμένο!

— Καλά. Πάω να σου τόν φέρω, είλε άποφασιστικά ο Μπρούνο.

Πήρε ένα φανάρι στο χέρι και τράβηξε μπρός με άδειανό τó κάρρο. Ψυχή δέν άντάμωσε στο δρόμο· τά άλογα, που ήξυραν τó δρόμο, πήγαιναν μόνα τους. Ο Μπρούνο, με τó φανάρι στο χέρι, έξερευνούσε τó δρόμο. Μέσα στο σκοτάδι και τόν τρόμο τής νυκτός, φαινόταν σαν άπαισιο φάντασμα.

Δέν ήταν πολύ άργά· οι δρόμοι όμως ήταν έντελώς έρημοι. Οιδάνθρωποι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, περιμένονταστο θάνατο...

— Νά ο πεθαμμένος μου! είλεαν άξαφνα ο Μπρούνο, κουνώντας τó φανάρι του. Μά πώς διάβολο κυλίστηκε έως έδώ; Κάποιος θά τόν έψαξε, φαίνεται...

Πλησίασε τó φως στο κεφάλι του νεκρού και όπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— Ο Γάντζος!...

Τό άγγιξε, τó ψηλάφισε. Δέν ήταν πεθαμένος, αλλά μεθυσμένος μόνο, ναρκωμένος από τó πολύ κρασί.

Έξαφνα όμως ο Μπρούνο έξελασε σε φοβερές βλαστήμιες :

— Με τά λεπτά του παιδιού μου... Άτιμε, δολοφόνη! Έσύ μωρέ δέν τήν χτύπησες; Κακούργε!

Ο Γάντζος όμως δέν άπαντούσε· ήταν κοίμαμένος βαθειά, πεθαμένος απ' τó ποτό. Ο Μπρούνο σήκωσε τó χέρι για να τόν άποτελειώσει, τó κατέβασε όμως σκεπτικός. Άφρησε τó κάρρο μόνο και έτρεξε στο σπίτι του, ξαναγερίζοντας σε λίγο με μια άλλη σιά που μιλούσε και χειρονομούσε άδιακοπα. Ήταν ή γυναίκα του.

— Μπρός, πάστονε από τά πόδια... Ίσα!...

Ο Γάντζος ξεπλώθηκε μέσα στο κάρρο.

Στο νεκροταφείο, οι πέντε πεθαμένοι περιμέναν τόν άλλο τους σύντροφο, τόν δραπέτη, για να θαρτούν μαζί του μέσα στον άσβέστη. Ο Μπρούνο έφθασε.

— Νά τó νούμερο έξι! είλε με άπαισιο φωνή.

Ο νεκροθάφτης έκαμε να σηκωθή.

— Άφρησε, είλε ο Μπρούνο, τούς ρίχνω εγώ στον λάκκο!

Και τούς μαζέψε και τούς έξι, μαζί με χόμα και με άσβεστη· ο λάκκος είχε γεμίσει με μερικές φταγριές...

